

תיאולוגיה יהודית

נירוס

סדר השירים

1. כשאני מוצא מקל
2. באירופה יש שדות
3. בלילות הקיץ החמים
4. מאז המלחמה
5. מראות לאינסוף
6. נה עולה עם שול

7. הן ולאן ורפיה
8. הנה, שורה
9. אור שחור אופל
10. עוד לא מאוחר
11. על הר תרען
12. על אצת כמה וכמה

לפעמים כשאני הולך בדרך
ואני יודע שאף-אחד לא מסתכל
אני אוהב למצוא מקל
ולהיות אתו כל שארצה, בערך

אני שולף אותו קדימה כמו אביר
אלחם בכל מי שרק יעז
שרק עליו לא אתרגז
פן אחרר אותו כמו גרב
אני מנצח כל דרקון
כל רשע אפיל פצוע
כל פחדן אפיל כנוע
אין כמוני עוד אסון

כך בדרך אני ממשיך לצעוד לי
ואני קורע את כל הדברים באזור
כן, המקל מטיל מזור
כשהוא חרב ביד האביר, נדמה לי

אני מכה בעמודים והם נופלים כמו טיח
מנפץ לרסיסים את הגדרות
הן נסיכות נהדרות
לי מחכות בראש צריח

אני מנצח כל דרקון
כל רשע אפיל פצוע
כל פחדן אפיל כנוע
אין כמוני עוד אסון

עם חרב

לפעמים, המקל שרביט של קסם
ואני בן-רגע הופך לקוסם מדופלם
הכי מופלא שבעולם
אעשה כל כישוף שארצה, בעצם

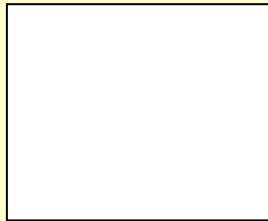
אני מניף את השרביט למעלה כמו בכסף
והופך ילדים לקרפדים
וקרפדים לילדים
או מעלים בניין בין-הרף

אני כך בורא עולם חדש
משנה הכל לפלא
נצנוצים בצבע תכלת
אין כמוני עוד ברנש

לפעמים, מנצח על תזמורת
המטה מודיע לכל העולם לנגן
וכל הדברים במלא-חן
מנגנים לי סימפונית עולם, נהדרת

ולפעמים אני עייף נהיה זקן בן מאה
ונשען בכבודות על המקל
צועד לאט ונח בצל
ושוב לאט לאט פוסע

אני כך בורא עולם חדש
משנה הכל לפלא
נצנוצים בצבע תכלת
אין כמוני עוד ברנש

באירופה יש הרבה שדות של דשא והרבה מאוד פרות
 הן עומדות באדישות בתוך הגשם ומלחכות, לועסות, מעלות גירה
 ותוך כדי, אפילו בלי להרגיש, הן מזרזזות
 וכך מדשנות את הדשא, כדי שהוא ישרוד
 גם לדורות הבאים

באירופה יש הרבה זקנות בבית, לוגמות תה טוב לעיכול
 הן יושבות כך כבר שנים כלום לא מפריע, גם הזיכרונות נסגרו על
 מנעול
 ורק נוסטלגיה לפעמים עולה, שנות האושר והנעורים
 לפני שהתחתנו, והיו יוצאות עם בחורים

היו יושבות במסעדות יוקרה, לועסות ומעכלות
 האש באח דולקת והמזג טוב
 הרחוק מן השדות והרחוב, שם נשארו רק פרות ויהודים וקור

באירופה יש הרבה ימים של גשם, וגם שלג בלי עין הרע
 ואצלנו ירד פעם שלג בדצמבר, וקיבלנו חופש מבי"ס והיה כיף נורא
 וכשפוגשים תייר ישראלי בחו"ל, תמיד אומרים שלום ושואלים מה עשה
 בצבא

ויש לנו צבא יותר טוב מרוב הצבאות באירופה
 לפחות כך נהוג לומר
 וזה טוב, כמו שטוב לפעמים לאכול איזה צ'יזבורגר
 עם אחוש בשר בקר.

בלילות הקיץ החמים אני שוכב במיטה עירום ומתכסה רק בסדין,
והחושך טוב אלי, אבל שובב, ומצייר לי צורות.

הקירות נעלמים והחדר מתרחב והולך לאינסוף, המיטה נמתחת ונמתחת
ואני קטן ואחד.

אני כל-כך אחד.

אם רק הייתי שניים, או שישה, או מיליון, והייתי בהמוני ממלא את
המיטה המתוחה.

או הייתי אומר: לא טוב היות האדם.

לא טוב היות האדם.

מזיע וקטן,

מחליק אצבעות לאורכי ולרוחבי.

אם רק היה לי מישהו, לחלוק אתו את המיטה,
לערבב זיעה בזיעה.

אם רק מישהו היה מחליק אצבעות לאורכי ולרוחבי

או מחבק אותי קרוב כל הלילה,

כמו סבתי שהייתה במחנה מחבקת כל אחד כדי לא לקפוא
ולפעמים גילתה בבוקר שהיא מחבקת גוויות.

אולי מישהו היה אוהב אותי

אולי אם הייתי יפה יותר

אם הייתי בלונדיני עם שיניים כחולות

אולי היה מחליק אצבעות לאורכי ולרוחבי

ולילה אחד לא נרדמתי כי עקצו אותי יתושים

אחר-כך הדלקתי אור ובאצבעות חלקות

מעכתי אותם אחד אחד על הקיר עד שמילאו אותו בהמוניהם.

לא ספרתי כמה היו שם, אבל לאף-אחד מהם לא היה שם.

ובכל-מקרה, גם אחר-כך לא נרדמתי.

מאז המלחמה התיאולוגיה היהודית פורחת
 תיאולוגיה יהודית חדשה
 כמו נחש, אחרי 2000 שנה, נפטר משכבת עור מיותרת
 כך זכתה היהדות לנעורים מחודשים
 לאביב חדש. אביב העמים.

כמו נערים כחולי עיניים
 מפשיטים נחש מעורו הישן
 כך קילפו הגרמנים את האלוהים מעלינו
 כדי שנערים יוכלו להתחנך על פורנוגרפיה
 איברים ערלים
 גופים מופשטים
 כך האלוהים: גם הוא גוף מופשט

התיאולוגיה היהודית פורחת, כמו נפשות יהודים שפרחו
 אלוהים יהודים חדשים
 אלוהים בדמות אדם שאין לו גוף ואין לו דמות הגוף
 כך זכתה היהדות לאלוהים מחודשים
 אין להם גוף ואין להם דמות הגוף

כי הם האלוהים שלנו כמו שפרות מקודשות להודים
 והם זוחלים על גזונם בשביל שאריות של אוכל

כי הם השם ולגיונותיו
 וככל שנפש יהודי פורחת
 כן פורח האל, ומתרבה, ומתגדל, ומשתבח, ומתקלס, ומתהלל

כך האלוהים: גופים מופשטים בתור לקרמטוריום
 כמו נחש, ששורד 2000 שנה, ואז נפטר משכבת עור מיותרת
 כך נפטרו היהודים מן הגולה
 ורק הגולה נשארה למזכרת

נה עולה עם שול ערביים מסף תהום דמעת עולם הגדולה, המלוכה,
 הנגהת ניאון תומים. אך מוך של ארגמן זה, הנמזג אלי שסע רקיעים
 כלכריי עולל, מותיר בה נבדדות מתת הדעת מו עצבות ועיזבוך, נוכח
 יקיזת יומא שמן השגר. באומרו: עוד תהיינה סיבות המון.

רוח לוחש על פכיית אגליים עת הגו המונח מפייס שסעיו. כי תהא,
 כי תבוא, הכספות זו לגוף אנוש. לוטפת אמה לזרוע כנגע חתול
 קימוריו את אשר ייצב לו: חלום, פנס, ושוקיו של עזוב ברחוב;
 ומאדמת צל ניאון, נוכח יקיזת יומא שמן השגר. באומרו: עוד
 תהיינה סיבות המון.

הן האדם, כעין הים, גומע שנת ימי שניו,
 כמות הים ניסך מרפא ומלח
 ולא נוסף כי אם השגר באומרו:
 עוד תהיינה סיבות המון. עוד מחר יבהרה זרע.

6

הן ולא ורפיה בידה
 לא אברי ליליא אלא לשינתא
 לא סגי, לא קשיא, לא אסתייע מלתא
 בתרי לילתא וביומא
 קריא טליה חדותא הומה
 לא סגי, לא קשיא, בתר לילתא
 לא סגי, לא קשיא הו—
 מאיגרא רמא לבירא עמיקתא
 צפרא נהור סגי עמקה. בר חלפתא
 בתרי לילתא וביומא
 קריא טליה אבנתא הומה

הנה, שורה
 אביב אודם שדות
 עלי ירק הגיא
 בוהר שחרי, זך
 הנה, טוב היות
 בהיות הטוב כה רב

ציפור זמירה
 על גב צפריר תצוף
 עם סוך אורת יומא
 שורה כי בעומק עיניך
 תכול מצולות ים
 הרי ים נרגש
 באהבתי כי רבה

ניר כל רגביך עוד ימלא פרח
 שיר שלל מילותיך עוד ירב זרח
 עיר אתה לי
 אביב חמדתי, עד ייבש קיץ

משכית לבב
 צוירה בדיוקנד
 פשוט אברותי גופך
 אל הרוח המנשבת
 מראותיי, עיר

כובסו מצעיי
 ריח ניקיון עולה

עירי אתה

אור שחור אופל על צריח. ענן מכסה פניה
של טירה וכשף מלא את מסדרונותיה- עד בוא

נסיך מאוהב, יפהפה ובר עיניים.
שכוב לא אשכב עד בואו מארץ זרה.

כי אהיה לגוי רב ועצום ככוכבי שמיים, כחול
שפת הים הגדול המפריד בין עבדות ומצריים.

סהר אדום כשפתיי נוטפות דמייך.
מלבנת גוויית עוללנו. רוח רוגש

על פני הים והלילה שחור, בטירתי אצעד
כה וכה, רדוף תאוות-בשרים. למצוץ כאבייך

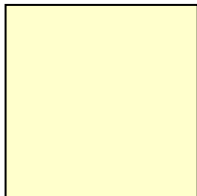
כמה אני עד מאוד. על חוף מוטלת
גוויית עוללנו ורוח על ים רוגש.

סהר מאדים בחשכת ליל רפאים. כשף
ואני ותו לא שותקים את מאה השנים עד יבוא

נסיך מאוהב...

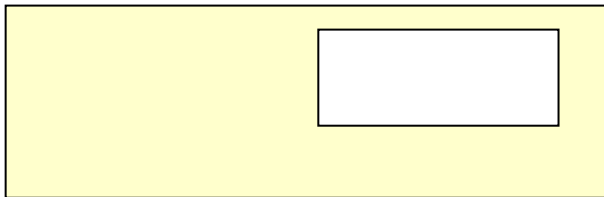
מראות לאינסוף.
 (במעגליה של מנסרת אמייל מזוכזכת,
 משולת מצריים בקברה פרעוני חמה
 הנזהרים מנה צבעי יסוד;
 פורחות בועות סבון,))
 הן אינן משכמותה. מראות לאינסוף.
 אלמות וקשות הנה.
 מביטות ומובטות בעגמומיותן החודרנית,
 כבוחנות: מי תטרים בנטותה.
 ולא תסובנה.
 אמריקנים ופריזמות, יש במ היכולת
 להזהיר זהבצומיותו של חול
 לכדי פסים וכוכבים.

תניני נא לנגה. הניחיני ממורכי זה ואנגה.
 זבלגן שכמותי, זורר וזב אובדנדן
 לעטות עין מגשמך הרב
 והקרבה, אלוקים שבשמי, הו הקרבה הזה,
 הריך זגתא משועממה המטילה בי
 אין, ואך מידה קלה של אדש.
 כשלחופה מזגוגיתא של אוקיינוס,
 כמזדה של פירמידה מצרית.
 ואני הלא הנני עב כל-כך
 ובלהבת חמה ממך פשיתי עולמים.

תוחלת שאולי היה הייתה בי
 נתאנתה זה מכבר.
 ויהביי מדנדנים את כסילותי בלהג.
 לוקחת ממשכיות לבב,
 אלוקים שבשמי, לקח לוקחת כהוגן.
 בועות סבון פורחות בפרדסי אדר.

אשמתי עד לבלי נשוא, לא כן?
נוטרות עיניי מדבר בקובת נוודים
שנקותיה כרעו בצמא אי במישרי טרשים
של חול עכור
והיא ריקה מחלב. כבליעתה
שיטה עמומה של שבט בשפכיהן,
כי דלים וסכורים הנם למכביר.
מסתמא אשמתי.
ואת נקה, טליה שלגית וחסודה, עד לבלי נשוא.
דומה עליי כלוא חמה בגל טובעת,
אילו רק קיוותה להינצל, או אז הייתי שש להצילנה.
מלטי אחזך בי כי אגוועה לט.
באלף זהרורים של מו עצמיותך
שבוך אני אלייך ואחזתך אותי שוררת בי מאוד.
מלטיני מאחזך למען אדווה ענוגות.

עוד לא מאוחר
 עוד השמיים נוגהים כרימון בשקיעה
 וביין סומקות לחיי

ים מפכפך
 מי שם הולך לבדו על החוף בגלים
 ובמלח צורבות רגליו
 היחפות

בעיר הגדולה הרחוק משם
 ליוויתן גדול צולל באחת השדרות הריקות
 רמזור מבולבל הופך דעתו
 כל כמה רגעים
 והוא לבדו
 באחת השדרות הריקות
 אינני מתחרט. לא

לו יכלתי להגיד את שאמרתי עכשיו
 אולי הייתי אומר
 אל תחכה לי
 אל תחכה לי

על הר תרען השתקפות של זריחה
 נגוהות בארגמן
 ומאדמת את שוליו
 ומעליו הירח של י"ח בתשרי
 זקן לבן עוד לא שקע
 ובגבו ודאי זריחה מיד תקום
 הרקיע כבר החל להתבהר

הוא מתרגל לעצמו
 כילד שיצא משנתו
 ועומד רועד על שפת המדורה
 ומתרגל לצינה של שחר

המחנה כבר רכון אל תיו
 ומנער את עפעפיו
 ובגבו זריחה קורצת בצהוב
 ופרות באדישות של פרות
 עמודות ומלחכות
 מיד נצא לצעידת דהאידנא
 הזמנים אינם נוחים לבריות

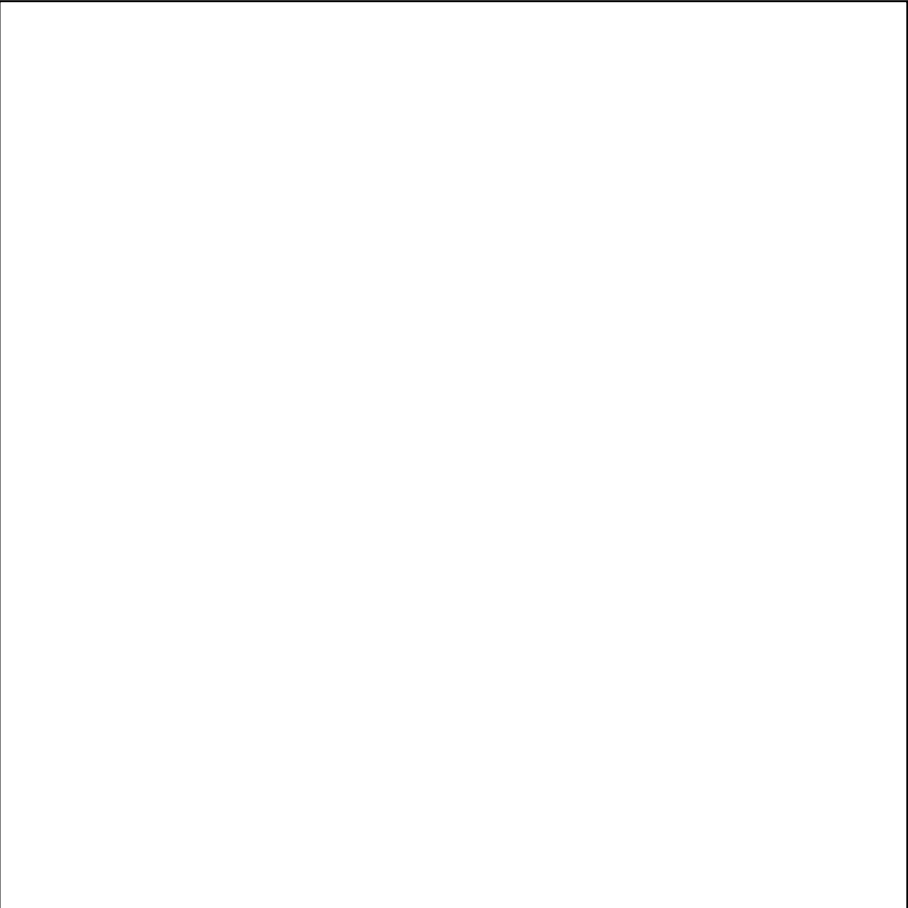
הם מתרגלים לעצמם
 כילד שיצא משנתו
 ועומד רועד על שפת המדורה
 ומתרגל לצינה של שחר

בוקר של י"ח בתשרי

היום
 גם העברים אינם יודעים את זמניהם
 וסומכים ידיהם על זריחות של
 גויים
 ואני לפיכך
 לעולם איני יודע תאריכים
 ומסתפק בצינה של שחר

העשבים רוחשים בחרקיהם
 המרום בציפוריו
 והנפשות ברחשים של נפשות
 כאותם אשר ראו את הקולות
 וחצו את המדבר
 והעמיד עומד בעין הילדים
 כאילים על שפת עיניים שוקקות

הוא מתרגל לעצמו
 כילד שיצא משנתו
 ועומד רועד על שפת המדורה
 ומתרגל לצינה של שחר

על אחת כמה וכמה
 כל הרגעים שהיו
 עד פי כמה וכמה
 אלו שאינם

לא נשאר הרבה
 ומה שכבר נשאר
 איזו מין צורה זאת

עד פי כמה וקמה
 ושוכבת שוב
 וחושבת שוב
 שוב ושוב
 שוב אלי נו

באנו הנה והנה
 כמה פעמים רבות
 שחנו הנה וכהנה
 בפעם האחרונה
 לא קרה הרבה

ומה שכבר היה
 זה באמת היה שווה את זה
 עד כה וכה ועוד
 וכל כך עצוב
 קול קח אותי
 ואל תחזיר
 רק שוב אלי נו

אהבת לא אהבת

מה זה כבר חשוב

מה זה כבר אהוב בימינו

רצית לא רצית

מה זה משנה

הרי הכל ביד השם

אבל השם ביד ושם יושב גונח מיילל

והרשות שופטת

אך נתונה ביד החוק והבירוקרטיה

ולאף אחד אין כבר כוח

חוץ מכוח ההרגל

וכוח המשיכה

שממשיכים להתעקש

274 שנים אחרי מות ניוטון

אז מה אם לא אהבת

תתרגל

ושוב אלי נו